

[Holger K. Nielsen]

jo at hr. Svend Heiselberg havde – at der er reelle bindinger også for Socialdemokratiet. Det er der jo, og det må vi så tage til efterretning. Jeg synes, det er trist, for det sker jo ofte, at SF og Socialdemokraterne i de forskellige udvalg finder frem til fælles initiativer, måske fælles forslag. Det kan være os, der tager initiativet, eller det kan være en socialdemokrat, og det synes jeg er fint nok. Men jeg synes da, det er et problem, at man så først skal have det clearet af med forligspartierne i sådanne tilfælde.

Jeg synes også, som man hører på den socialdemokratiske politik i øjeblikket, at det i dag er en meget stor historie, at Socialdemokratiet vil støtte såkaldte sorte områder, regioner, som er hårdt ramt af arbejdsløshed. Det er bestemt også et godt formål at støtte, men jeg skal blot gøre opmærksom på, at man jo ikke stemte for et ændringsforslag til finanslovsforslaget om det samme område, som vi stillede forslag til i går, tilsyneladende fordi man er bundet af forliget. Jeg synes ikke, det er helt rigtigt, at man på den ene side kører så hårdt frem med det, man så gerne vil, når realiteten er, at man i 1992 ikke er i stand til at gennemføre det, fordi man de facto er bundet af den aftale, man har med regeringen.

Vi synes, det er trist, men vil selvfølgelig gøre alt for, at der kan blive opløsning i det; vi vil da gøre alt for at påvirke Socialdemokratiet til, at man ikke i de faktiske situationer får de bindinger. Men sådan som jeg må opfatte den diskussion, der har været her, og de fortolkninger, der har været fra finansministeren, fra CD, fra Det Radikale Venstre og fra Kristeligt Folkeparti, er jeg ikke særlig meget i tvivl om, at der er en de facto-binding i forhold til forligspartierne.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne først sige til Kristeligt Folkeparti, at når SF tager denne her debat, er det ikke, fordi vi er specielt optaget af at øse penge ud i øst og vest. Men vi synes, det er et principielt problem, hvis regeringen indgår aftaler, som oven i købet er skjult, for de foreligger jo ikke på papir – aftaler, som truer med at lamme Folketinget et helt år ud i fremtiden, og som hindrer, at man kan tage initiativer over for nyopståede situationer.

Et godt eksempel er jo sådan set forsiden af Det Fri Aktuelt i dag, hvor Socialdemokratiet lancerer en plan, der hedder »Statsstøtte skal fjerne sorte pletter« – en meget flot lancering af en plan om, at nu skal der gøres noget ved arbejdsløsheden i de udsatte områder. Hvis reaktionerne skal til at lave en undertekst, der hedder »Det sker dog først i 1993«, tager det ligesom pynten lidt af sådan et initiativ. Derfor er det interessant for os at vide, om Socialdemokratiet må have lov til at gennemføre nogle ting reelt, hvis stemmerne kan findes til det.

Jeg vil i den forbindelse også sige til hr. Lyketoft, at SF ikke opererer med noget strategisk samarbejde med Fremskridtspartiet, men vi er villige til at bruge de stemmer, der er, i en hvilken som helst sag. Hvis vi kan få gennemført en social forbedring for nogle pensionister eller for nogle bevægelseshandicappede ved, at Fremskridtspartiet stemmer for det, synes vi ikke, at vi er dem, der kan tillade os at sige, at det vil vi ikke, så vil vi hellere ofre de svagest stillede, for vi vil ikke bruge de stemmer her i salen. Sådan kan man ikke arbejde. Man må bruge de flertal, der er. Det har også hidtil været Socialdemokratiets praksis.

Jeg vil minde om, at Socialdemokratiet faktisk har brugt Fremskridtspartiet flere gange til at vedtage lovgivning, som har peget i en fornuftig retning, når Fremskridtspartiet var til det. Men det er måske en ny stil, Socialdemokratiet har tænkt sig at lægge an. Og hvis de har tænkt sig at lægge en ny stil an på bekostning af dem, der kunne have fået nogle mindre forbedringer i dette samarbejde, synes jeg, det er en urimelig behandling af mennesker, at man har nogle gedulgte principper i en eller anden aftale, som forhindrer, at man kan gennemføre forbedringer.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Alt det, der er sagt, og som viser en soleklar forståelse af, at man har en offentliggjort aftale om en finanslov, har mest drejet sig om, hvorvidt man nu kunne fremsætte forslag eller støtte forslag til nye udgifter. Jeg gør opmærksom på, at der foreligger nøjagtig den samme holdning med hensyn til at fremsætte forslag om at fjerne udgifter, altså besparelsesforslag.

Men det er da også tindrende klart, at hvis de partier, som har lavet en fælles aftale, bliver